

*Минають дні,
ідуть роки, життя
перегортає сторінки...*

Міністерство освіти і науки України
Миколаївський національний аграрний університет
Бібліотека

**Минають дні, ідуть роки, життя
перегортає сторінки...**

сценарій літературно-музичної композиції
до Дня людей похилого віку

Миколаїв
2020

УДК 37.017.7:504.75

М62

Укладач: О. І. Гайдай, зав. сектором бібліотеки

Редактор: О. Г. Пустова, директор бібліотеки МНАУ

Минають дні, ідуть роки, життя перегортає сторінки...
М62 [Електронний документ] : сценарій / уклад. О. І. Гайдай ; ред. О.
Г. Пустова. – Миколаїв : МНАУ, 2020. – 12 с.

© Миколаївський національний аграрний
університет, 2020

© Бібліотека Миколаївського НАУ, 2020

Минають дні, ідуть роки, життя перегортає сторінки...

Звучить музичний твір Ф. Шуберта «Аве Марія», музика поступово стихає, на сцену виходять двоє ведучих.

Перша ведуча:

Вечірнім сном закоханого літа,
Гарною жінкою, ласкою зігріта,
Лежить у літа осінь на плечах...

Друга ведуча: Осінь – золота і прекрасна, глибока і красива, багата і багряна, сумна, суха і з дощами, рання й пізня, тиха й щедра, золотиста і сонячна.

Перша ведуча: Осінь – ясна і пастельно-блакитна, мила, золотокоса, жовтогаряча, мінлива і мрійлива, поетична, приємна, прохолодна і спокійна, сувора та чудова.

Друга ведуча: Скільки епітетів, скільки образів осені надано у світовій поезії, та й не тільки у поезії. Це улюблена пора багатьох живописців, композиторів, акторів, творчих людей.

Перша ведуча: Чому? Напевне, тому, що щемливе почуття «осінь» живе в душі кожної людини і щороку разом з природою людина переживає його, переживає свій листопад.

Друга ведуча: Може, тому, що осінь – це підсумок, це невблаганний вечір, це схил людського життя.

Перша ведуча: Та все ж у розпалі золотої осені теплого осіннього дня відзначається свято – День людей похилого віку.

На сцену виходить перший читець і декламує вірш

Перший читець:

Старість – не радість –
Кажуть дарма.
Старість – не літо,
Старість – зима!
Старість – то мудрість,
Життя за плечима,
За сивими скронями
Туга ледь зрима.
Велика родина,
Діти, онуки...
Вже незабаром
І будуть правнуки.

Виросло дерево.
Збудована хата.
Рахунок пенсійний,
Старість «багата»!
Старість у радість,
Слізно-весела зима.
Тільки якщо-от
Ти жив не дарма!

Перший читець йде зі сцени, на передній план виходять ведучі

Друга ведуча: Здоровенькі були, дорогі друзі! Сьогодні у залі зібралися дівчата та юнаки, яким ще не виповнилося й двадцяти років, але мова сьогодні буде йти про людей старшого покоління, про ваших бабусь та дідусів, про сусідів і просто знайомих і незнайомих людей поважного віку.

Перша ведуча: Другий місяць осені починається з особливої дати. 1 жовтня у всьому світі відзначається Міжнародний день людей похилого віку, проголошений Генеральною Асамблеєю ООН, а в Україні це також і День ветерана. Україна, як повноправний член ООН, підтримала ініціативу міжнародного співтовариства і з 1991 року щорічно відзначає цей день. Цей день – не лише можливість нагадати всім про людський обов’язок бути турботливими і милосердними до найповажнішої частини суспільства. Це і привід до роздумів щодо подальшої долі людства, його культури, взаємозв’язку поколінь.

Звучить пісня «Как молоды мы были...». На сцену виходить другий читець і розповідає вірш про молодість і зрілість.

Другий читець:

Молодість і зрілість стали говорити...
Про усе в цілому, про життя, про діти.
Молодість сказала: «Мені краще жити...»
Зрілість посміхнулася й стала говорити:
«Знаєш, мила, хочу тобі побажати
Всі мої роки прожити й досвіду надбати».
Молодість, з насмішкою: «Що в тобі такого?
Дім, сім’я, робота ... Ці страшні окупи ... »
Зрілість посміхнулася, як молодшій доньці:
«Без тенет сімейних хто ми під цим сонцем?!»
Молодість співала: «Все в мені прекрасно,
Молода я, вільна і красива, ясно? »
Зрілість їй сказала: «Я –мудріша тебе,
Перегони із тобою – все це не для мене ...
«Ти живеш так сумно...нудно і серйозно...»

Молодість доводить власну правоту...
«Ти не розумієш: жити – це не просто...»
– Зрілість все говорить думку золоту...
«Ну, а де ж те щастя, щастя хоч існує?»
Що це: дім, машина, грошей не бракує?»
«Щастя, так воно буває,
Якщо жить з коханими небо дозволяє,
Якщо сміх дитячий чується із дому ...
Ти ще з щастям, мила, зовсім незнайома ... »
Молодість мовчала, раптом запитала: «Якщо правда це,
Що ж ночами плачеш і про що секрети? »
«Я ночами плачу ...», – зрілість говорила:
«Бо раніше все це я не цінувала ...»

Другий читець йде зі сцени, на передній план виходять ведучі

Друга ведуча: У кожної пори року свої радощі, свої фарби. Зима радує нас білим пухнастим снігом і бадьорить морозцем. Весна – першою зеленню, свіжістю. Літо – достатком фарб, кольорів. Осінь – своєю щедрістю, багатим урожаєм. Ось так, напевно, і в житті людини. Юність завжди сповнена надій і любові. Зрілі роки – пора розквіту творчих сил, пора звершень, турбот про дітей і онуків.

Перша ведуча: Людська осінь, як і природа, буває різною. В одних вона палахкотить розмаїттям барв, у інших – тихим “бабиним літом”, у третіх – суцільним присмерком, а то й нудьгою, яка пливе у прірву без надії. Але перш ніж настане осінь, перш ніж посивіє коса і зовсім іншими стануть очі, бо колір із них кудись утік, у кожного ще буває весна і літо життя.

Друга ведуча: Весна і літо... як швидко вони спливають. І ось тихою ходою підступає осіння пора: рано чи пізно, але дівчина стає жінкою, потім ненькою, далі свекрухою чи тещею і, врешті-решт, бабусею. А парубок перетворюється на чоловіка, батька, тестя чи свекра і нарешті стає дідусем.

Перша ведуча: Знаєте, у мене якось язик не повертається називати бабусь і дідусів людьми похилого віку. Адже вони молоді душею, у них такі натхненні, гарні обличчя. І багато хто з них ще працює, приносячи неоціненну користь своїм родинам, суспільству, навколишньому середовищу.

Друга ведуча: Справді, давайте всі разом згадаємо, скільки смачних страв, скільки гарних і корисних речей виготовлено руками наших бабусь та дідусів, скільки добрих і корисних справ робиться ними.

Усі присутні згадують улюблені страви, які готують їхні бабусі, згадують, які предмети домашнього вжитку, одяг та взуття виготовлені руками бабусь та дідусів, яку роботу бабусі та дідусі виконують

Перша ведуча: Все ж таки трохи невірно це свято називати Днем людини похилого віку, це чомусь зайвий раз підкреслює гніт років і проблем, з якими люди стикаються в своєму житті. Було б вірніше називати це свято Днем Мудрої людини.

Друга ведуча: Людина, яка дожила до похилого віку, гідна поваги навіть тільки тому, що їй це по милості Божій вдалося. Далеко не всім дано таке величезне досягнення і благовоління відчути мудрість своїх років. Скидати з рахунків людину, яка досягла певного солідного віку, абсолютно негуманно. Літній вік людини зовсім не означає, що вона вже на багато що не здатна, якраз навпаки: те, що може літня людина, рідко здатна зробити більш молода.

Звучить спокійна мелодія, під яку на сцену виходить перший читець і розповідає легенду про мудрість.

Легенда про мудрість

Колись старих людей, у яких не було вже сил працювати, спускали на лубках у провалля і залишали там помирати: щоб дарма хліба не їли. А один чоловік дуже любив свого батька і, коли той зовсім постарів і знесилився, син не виконав жорстокого закону: замість того, щоб спустити старого батька у провалля, як це робили інші люди, син заховав його в одній з кімнат, таємно годував його. Через деякий час трапився недорід: нічим людям сіяти, загрожували неврожай і голод. Коли чоловік прийшов провідати батька, старий побачив, що його син чимось засмучений, розпитав про все і порадив зняти снопи із стріхи, ще раз обмолотити і засіяти. Так син і вчинив. Зійшов у нього хліб найкраще і найбільша нива була засіяна. Всі люди допитувались, як він до такого додумався. Чоловік спочатку мовчав, а згодом розповів, що його батько порадив йому так зробити. З того часу люди перестали спускати старих у провалля, а шанували до самої смерті, бо старі люди мудрі, життям биті, досвідчені, завжди розуму навчать.

Перший читець йде зі сцени, на передній план виходять ведучі

Перша ведуча: Так повелося споконвіку, що молоді люди вчилися і вчаться у старших вести господарство, працювати в полі, на городі і у саду, плести, шити і вишивати, готувати їжу, доглядати й виховувати дітей. Від бабусь та дідусів передавалися багатство і краса звичаїв і традицій нашого народу.

Звучить українська пісня «Два кольори», музика А. Білана, вірші Д. Павличка

Друга ведуча: Хто ж навчить нас мудрості, дасть слушну пораду, передасть нам свої знання і досвід? Звичайно, наші бабусі та дідусі. Причому деякі з них роблять це самовідданно. Переконатися в цьому можна, побачивши сценку «Бабусі та онуки».

Сценка «Бабусі та онуки»

Звучить «Пісня літніх людей» (Нам годя – не беда...), під неї на сцену вибігають студентки, які виконують ролі двох бабусь. Деякий час вони пританцьовують, потім пісня поступово стихає і починається дійство.

Перша бабуся (звертається до другої): - Добрий день, моя голубонько! Гуляти не вийдеш?

Друга бабуся (з жахом): - Та ти що! Я ще уроки не зробила!

Перша бабуся (здивовано): - Які уроки?! Ти що, впала в дитинство? Ти ж 100 років тому як школу закінчила!

Друга бабуся: - Ну то й що? А онуки? Зараз дуже модно робити уроки замість онуків. Ось хочу спробувати, хоча це непедагогічно.

Перша бабуся: - Як це – непедагогічно? Ось у мене онук вступив до університету на перший курс, так я замість нього завдання виконую.

Друга бабуся: - Справді, ти його так панькаєш?

Перша бабуся: - Я не панькаю! Я йому виконую завдання з вищої математики, фізики та хімії, а ось начисто він у мене сам переписує.

Друга бабуся: - Так, ти дійсно сувора!

Перша бабуся: - Ще б пак! Якщо треба – питай у мене. Я маю величезний досвід!

Друга бабуся: - Тоді допоможи задачу вирішити. Ось читай.

Перша бабуся (читає умову задачі): - Так: з ванною з'єднані дві труби. Ти запам'ятай: щоб вирішити задачу, треба добре уявити. Уявила?

Друга бабуся: - Так, уявила.

Перша бабуся нагадує: - Через одну трубу вода вливається, через іншу виливається.

Друга бабуся (з жахом): - Ой, уявляю, уявляю!!! (біжить)

Перша бабуся (здивовано): - Зачекай, ти куди?

Друга бабуся (з жахом): - Так вода виливається, може нас залити!!!

Перша бабуся: - Заспокойся, насправді нічого не ллється! Це тільки умова задачі! А ти краще скажи, коли наповниться ванна?

Друга бабуся: - О-о-о! Ніколи не наповниться! Мене не обдуриш! Сама кажеш – нічого не ллється!

Перша бабуся (стомлено): - Все! З тобою можна до лікарні потрапити! А мені ще завдання з біології для онука готувати треба, квасоллю виростити!

Друга бабуся (пригадує): - А, так-так! Я пам'ятаю, ти у мене квасоллю брала.

Перша бабуся (невдоволено): - Щось не росте твоя квасоля. Напевно, неякісна.

Друга бабуся (обурено): - Як це неякісна?! Можна сказати, від себе відірвала, виловила з супу!

Перша бабуся (здивовано): - Із супу?! Виходить, я вирощувала варену квасоллю?! (обурено) Ну, дякую тобі!

Друга бабуся (винувато): - Ой, я ж не знала, не ображайся! Може, я тобі теж допоможу? Що задали твоєму онуку?

Перша бабуся: - У мого онука завтра перша пара – фізкультура. Щоб його підбадьорити, завтра буду разом з ним бігти стометрівку.

Друга бабуся: - Біжімо разом, потренуємося.

Знову звучить «Пісня літніх людей» (Нам годя – не беда...), під яку бабусі біжать зі сцени. Потім звучить інструментальна музика, під яку на сцену виходить літня жінка і декламує текст

Жінка: - Кажуть «старість». А я скажу – ні. Просто сили трохи не ті, хода трохи не та, погляд не той, думки не ті. Але це я та ж сама... як багато років тому, легка і мрійлива і, напевно, щаслива. Тому що прожито немало, побачено багато, а зроблено ще більше. І хочеться всіх любити, і хочеться, щоб тебе любили. А якщо не любили, то хоча б поважали і не ображали. Я така, як раніше, молода і красива, незважаючи на те, що мені п'ять разів по шістнадцять років. Хоча вже й не та, але душею молода...

Жінка йде зі сцени. Звучить пісня А.Горчинського «Зачекайте, літа...». Потім на передній план виходять ведучі

Перша ведуча: Пролетіли молоді роки бурхливим потоком і непомітно підійшла старість, настав час для заслуженого відпочинку. В минулому

залишилася робота, до якої звик, яку любив все життя. Такі вони – реалії життя. Людська доля... У кожного вона своя – комусь посміхнулася більше, комусь – менше. Старість – така ж частина життя, як і молодість, як дитинство... Вона неминуча для кожної людини, саме так її треба сприймати і знаходити для себе джерела оптимізму, жити в гармонії зі своїм віком, радіти кожному прожитому дню.

Друга ведуча: - На честь Дня людей похилого віку ми спробували хоча б натяком згадати і розповісти про тих, кого люди з повагою називають «старше покоління», але не завжди можуть і хочуть приділити їм належну увагу і турботу. Чи всі люди здатні віддячити любов'ю своїм близьким за їх любов до себе? Деякі людські душі черствіють, іноді люди не співчують горю ближнього, його хворобам, неприємностям і розчаруванням.

Инсценування ситуації. Під музичний супровід на сцену виходить стара мати, поряд з нею – доросла донька і онучка-підліток

Донька заспокійливо говорить матері: - Усе в порядку, мамо, документи до будинку престарілих оформлені. Там тобі буде добре, затишно... Спокій, тиша, обслуговування... І ми тобі не будемо набридати. Іноді будемо провідувати тебе.

Мати (зі слізьми в голосі): - Мої рідні, чому ж ви відриваєте мене від родини?! Як же я без вас, без моїх дітей, без своїх дорогих онучат?!

Онучка (невдоволено): - Бабусю, заспокойся. Тебе будуть добре годувати, доглядати тебе. Знайдеш собі подруг, друзів. Подумай сама, хіба тобі буде погано? Чого ти плачеш, як маленька? Ти не переймайся, ми тебе провідувати будемо.

Мати (приречено): - Одна тепер, назавжди одна... Ідуть від мене найрідніші люди, без яких життя не має сенсу, стане байдужим настільки, що втратить ціну.

Донька (невдоволено): - Ну що ти, мамо? Адже ми відправляємо тебе не куди-небудь, а до будинку престарілих. Там тобі буде краще, ніж з нами...

Схиливши голову, мати повільно йде зі сцени, за нею – донька і онучка. Присутнім пропонується обговорити ситуацію, висловити свою думку про дії доньки і онучки стосовно старої матері, озвучити свої життєві принципи. Далі на сцену під музичний супровід виходить другий читець і декламує вірш

Другий читець:

В житті
Людина чуйна
Й пса не вижене з двору,

Коли він проживає
Десяток-другий літ,
Охороняючи садок його й комору.
Притулок дасть,
Поїсти дасть, як слід.
А зла –
І рідну матір виряджає,
Коли немає вже користі від неї.
Зате на людях
Розточа єлею:
Він рідний син,
Вона ж чомусь – чужа ...

*Звучить мелодія Баха «Чакона». На сцену виходить перший читець і розповідає
бувальщину*

Перший читець: Розповім вам життєву бувальщину. Багато років тому жила родина: чоловік з жінкою, їх маленький син і старий дідусь, батько чоловіка. Йшли роки і дідусь зістарився настільки, що його перестали слухатись руки: то юшку пролле за столом, то хліб впустить. Набридло синові з невісткою на це дивитися і пересадили вони дідуся з-за столу за піч, стали носити йому їжу туди. Якось у дідуся з рук випала глиняна мисочка з їжею і розбилася. Стала молода невістка лаяти його за те, що розбив посуд. Дідусь нічого не відповів, тільки важко зітхнув і покотилися сльози по його зморшкуватих щоках. Купив йому син дерев'яну мисочку за дві копійки і дідусь їв тепер з неї. І ось одного разу бачить чоловік, що його синочок знайшов десь дерев'яну колодку, узяв ножа і почав щось вирізати з цієї колодки. «Що ти робиш, синку?» - спитав батько. Хлопчик відповів: «Корито». Батько здивувався: «А навіщо воно тобі?». І відповіла дитина: «Коли я виросту, а ти і мама будете старими, я вас посаджу за піч і буду носити вам туди їжу у цьому кориті». Замислився чоловік над словами своєї дитини і його душу переповнило каяття за те, що він і його дружина так вчинили зі старим батьком. Пішов він до дружини і розповів їй те, що почув від їхнього сина. Як уявили вони себе старими, заплакали обидва, жаль їм стало дідуся. Вивели вони дідуся із-за печі і посадили за стіл разом з собою. З тих пір вони трапезували усією родиною і не докоряли дідусеві, якщо він трохи проливав на стіл.

*Присутнім пропонується обговорити бувальщину, подумати, як би вони вчинили на місці
сина і невістки*

Перша ведуча: Мудрі французи кажуть: «Якби молодість знала, якби старість могла...» Це прислів'я – нагадування кожній людині: чи все, що міг, зробив ти для своїх рідних і близьких, для свого народу, для рідної землі? Не марнуй часу, тому що час біжить швидко. Що зробиш в молодості, то повернеться до тебе у старості. Хай совість твоя буде чистою.

Друга ведуча: Якщо людина не дарма прожила життя, її шлях був збагачений добрими справами і гарними враженнями, то її поважний вік прикрашатимуть приємні спогади і задоволення від прожитого життя. А якщо в житті людина завжди була черствою душею і серцем, то і справи, і спогади її фальшиві і не буде вона задоволена життям. Кожна людина сама вибирає шлях.

Перша ведуча: Кожен з нас, хто прийшов у цей світ, має своє завдання у житті на Землі. Подумайте над цим і нехай кожен з вас залишить у житті свій слід.

Друга ведуча: Давайте любити і поважати один одного, дарити один одному радість, ми усі доживемо до похилого віку і тому треба пам'ятати, що люди в цьому віці особливо потребують нашої уваги, нашої ласки і допомоги.

Перша ведуча: Будемо робити добрі справи, поважати своїх батьків і, звичайно, бабусь та дідусів і будуть благословенні роки нашого життя. Зроблене добро повернеться до нас, збільшене у сто разів.

Звучить спокійна мелодія. На сцену виходить другий читець і декламує вірш

Другий читець:

Посивіли ваші скроні
Від турботи про дітей.
Шану праці, шану долі
Віддаємо ми в цей день.
Хай рясним буде суцвіття,
У саду, що ви садили.
Зичим миру, довголіття,
Щастя, радості і сили.

Друга ведуча: А пам'ятаєте, друзі, що ми на початку нашого виступу говорили про осінь?

Перша ведуча: Нехай у кожної людини осінь життя буде розписана яскравими фарбами, збагачена тільки веселими, приємними кольорами!

Друга ведуча: А ще краще – хай осінь життя кожної людини буде дійсно ЗОЛОТОЮ!

Фінал

Минають дні, ідуть роки, життя перегортає сторінки...

видання для дозвілля

Укладач: **Гайдай** Олена Іванівна

Редактор: О. Г. Пустова
Комп'ютерний набір: О. І. Гайдай
Дизайн і верстка: Д. В. Ткаченко

Адреса бібліотеки МНАУ:
54020, м. Миколаїв, вул. Генерала Карпенко, 73
Адреса сайту: lib.mnau.edu.ua